

Sygn. akt II Ka 269/24

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 lipca 2024 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Dariusz Półtorak (spr.) SR (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Iwony Filimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 04 lipca 2024 r.

sprawy **P. D. i K. D.**

oskarżonych z art. 191 § 1 kk w zb. z art. 159 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez oskarżonego P. D., obrońcę P. D. i obrońcę K. D.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 29 grudnia 2023 r. sygn. akt II K 543/23

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że P. D. i K. D. w ramach zarzucanych im aktem oskarżenia i przypisanych wyrokiem czynów uznaje za winnych tego, że w dniu 29 grudnia 2022 roku w W. gm. W., woj. (...) działając wspólnie i w porozumieniu, w celu zmuszenia A. S. do zaniechania odbioru kosiarki rotacyjnej (...)nakazanego wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie I Wydział Cywilny w sprawie sygn. I C 128/20 stosowali wobec A. S. i G. B. przemoc w ten sposób, że A. S. kopali w głowę, uderzali rękojeścią maczet w twarz oraz kilkakrotnie uderzali ostrzem maczet i kopali po całym ciele, w wyniku czego A. S. doznała obrażeń ciała w postaci listkowatego krwiaka przymózgowego nad płatem skroniowym i ciemieniowym prawym do 1,6 mm, wstrząśnienia mózgu, złamania łuku jarzmowego i wyrostka jarzmowego po stronie prawej, rany tłuczonej małżowiny usznej prawej oraz rany klutej 1 cm tkanek miękkich w okolicy łokcia prawego, które należą do kategorii średnich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na czas przekraczający siedem dni, jak również stosowali wobec G. B. przemoc w ten sposób, że zadawali uderzenia maczetami po całym ciele i w prawą rękę w okolicy łokcia oraz kopali, w wyniku czego G. B. doznał obrażeń ciała w postaci otwartego wieloodłamowego przezstawowego złamania wyrostka łokciowego kości łokciowej prawej, złamania z ubytkiem powierzchni chrząstko – kostnej kłykcia przyśrodkowego kości ramiennej prawej, uszkodzenia aparatu wyprostnego łokcia prawego, ran ciętych dłoni powierzchni palców III i IV na poziomie paliczek środkowych z całkowitym uszkodzeniem ścięgien zginaczy powierzchownych i głębokich, uszkodzeniem pęczka naczyniowo – nerwowego palca III po stronie odpromieniowej, które należą do kategorii średnich i powodują naruszenie czynności narządów ciała na czas przekraczający siedem dni, czym narazili oboje pokrzywdzonych na

bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 kk, to jest dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 191 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 września 2023r. w zb. z art. 159 kk w w zw. z art. 11 § 2 kk i przyjmując te przepisy za podstawę skazania, na podstawie art. 159 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, wymierza im kary po 3 (trzy) lata i 3 (trzy) miesiące pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od oskarżonych po 1.250 złotych na rzecz oskarżyciela posiłkowego G. B. tytułem zwrotu poniesionych przez niego kosztów zastępstwa procesowego na etapie postępowania odwoławczego,

IV. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 400 złotych opłaty za II instancję i obciąża ich wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie po 10 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 269/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 29 grudnia 2023 r. w sprawie II K 543/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----		-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków

Lp.	Zarzut	
1.	zarzuty zawarte w apelacjach obrońców i oskarżonego P. D.	# zasadny # częściowo zasadne # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Spośród zarzutów zawartych w apelacjach na uwzględnienie zasługiwał zarzut zawarty w pkt. II apelacji obrońcy K. D.. W zaskarżonym wyroku sąd meriti uznał, że obaj oskarżeni dopuścili się dwóch czynów wyodrębniając każdy z nich jako popełniony na szkodę poszczególnego pokrzywdzonego. Jednakże zgodzić się należy z zarzutem wskazanym w apelacji, że w realiach przedmiotowej sprawy taka konstrukcja nie może być uznana za prawidłową. Przestępcze działania podjęte przez oskarżonych, wspólnie i w porozumieniu, w stosunku do obojga pokrzywdzonych cechowała jedność czasu, miejsca, tożsamość zarówno czynności wykonawczych (zadawanie uderzeń A. S. i G. B.), jak i strony podmiotowej (działanie zmierzające do zmuszenia pokrzywdzonych do określonego zachowania). Wszystkie te względy przemawiają za uznaniem, że oskarżeni działali w ramach jednego czynu w rozumieniu art. 11 § 1 kk popełnionego na szkodę dwojga pokrzywdzonych. Uznanie tego zarzutu za zasadny skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie opisu czynu przypisanego oskarżonym w formie przyjętej w wyroku Sądu Okręgowego, również</p>		

w odniesieniu do drugiego z oskarżonych K. D..

Sąd Rejonowy uznając winę oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów przypisał im również spowodowanie u pokrzywdzonych określonych w opisie czynu obrażeń ciała. Analiza treści wniesionych apelacji prowadzi do wniosku, że jedynym środkiem odwoławczym kwestionującym te ustalenia sądu meriti jest apelacja oskarżonego P. D.-na stronie drugiej apelacji, wśród kwestionowanych ustaleń faktycznych jest również fragment podważający przypisanie oskarżonym spowodowanie obrażeń ciała pokrzywdzonych.

Z prawidłowych ustaleń sądu meriti (o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia) wynika, że K. D. i P. D. dopuścili się pobicia A. S. i G. B. poprzez kopanie w głowę, uderzenie ostrzem maczet i kopanie, w wyniku czego pokrzywdzeni odnieśli obrażenia ciała wskazane szczegółowo w opisie czynu przypisanego oskarżonym. Zebrane w sprawie dowody nie dały jednak podstaw do ustalenia, przypisania indywidualnie każdemu z oskarżonych spowodowania konkretnych stwierdzonych u pokrzywdzonych obrażeń ciała. Wynika to m.in. stąd, że działania oskarżonych, posługujących się maczetami, które bez wątpienia są niebezpiecznymi przedmiotami w rozumieniu art. 159 kk, były tożsame, a polegały na uderzaniu, kopaniu, zadawaniu ciosów ostrzem maczet. Całe zdarzenie było na tyle nagłe i dynamiczne, że pokrzywdzeni, jak i towarzyszące im osoby, nie były w stanie określić, wskazać czyje uderzenia-czy to K. D., czy też P. D. spowodowały konkretne obrażenia ciała. Oczywiście

doktryna i orzecznictwo dopuszcza kumulatywną kwalifikację przestępstwa bójki, czy pobicia z umyślnym spowodowaniem obrażeń ciała, ale tylko w sytuacji, gdy dostępny materiał dowodowy pozwala ustalić, spersonalizować, który ze sprawców spowodował określone obrażenia ciała. W przedmiotowej sprawie wymóg ten nie został spełniony, z tego też powodu, w przyjętym w wyroku Sądu Okręgowego opisie czynu, wyeliminowano spowodowanie przez oskarżonych obrażeń ciała u pokrzywdzonych, czego konsekwencją było pominięcie w kwalifikacji prawnej art. 157 § kk. Wprawdzie omówiony wyżej zarzut podniesiony został jedynie w odniesieniu do P. D., niemniej Sąd Okręgowy, kierując się treścią art. 440 kpk uznał za zasadne dokonać stosownej zmiany opisu czynu, a w konsekwencji kwalifikacji prawnej również w odniesieniu do K. D..

Wszystkie pozostałe zarzuty zawarte w apelacjach uznać należało za niezasadne.

W pierwszej kolejności, z uwagi na ciężar i rodzaj podniesionego zarzutu, Sąd Okręgowy uznał za zasadne odnieść się do zarzutu zawartego w pkt. 5 osobistej apelacji P. D., gdzie skarżący podnosi, że pokrzywdzeni A. S. i G. B. nie złożyli wniosku o ściganie. Ustosunkowując się do tego zarzutu, na wstępie stwierdzić należy, że analiza zeznań składanych przez pokrzywdzonych, zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i w postępowaniu przed sądem wskazuje, że faktycznie żadne z nich nie złożyło wniosku o ściganie, który w obecnym brzmieniu art. 191 § 3 kk jest warunkiem ścigania przestępstwa z art. 191 § 1 kk.

Niemniej okoliczność ta nie wpływa na ocenę podniesionego zarzutu.

Aktualne brzmienie przytoczonego wyżej art. 191 kk nadane zostało ustawą z dnia

7 lipca 2022 roku o zmianie Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2022.2600), która weszła w życie 1 października 2023 roku. Jednocześnie, w powołanej ustawie zamieszczony został art. 27 stanowiący, że do czynów popełnionych przed wejściem w życie ustawy (a więc przed 1 października 2023 roku) art. 191 § 3 kk stosuje się w brzmieniu dotychczasowym. W poprzednim brzmieniu przepis ten wymagał złożenie wniosku o ściganie jedynie w odniesieniu do przestępstwa stypizowanego w art. 191 § 1a kk, nie był natomiast wymagany w przypadku występku z art. 191 § 1 kk. Reasumując powyższe stwierdzić należy, iż brak wniosku o ściganie ze strony pokrzywdzonych nie stanowił przeszkody do objęcia przedmiotowym postępowaniem również przestępstwa z art. 191 §1 kk.

Na uwzględnienie nie zasługiwały zarzuty podnoszące obrazę przepisów postępowania, a w szczególności art. 7 kpk, które polegać miały na niewłaściwej, niezgodnej ze wskazaniami przywołanego wyżej przepisu ocenie dowodów. W ocenie Sądu Okręgowego, sąd meriti we właściwy, wymagany procedurą sposób przeprowadził przewód sądowy, w trakcie którego ujawnił dostępny w sprawie, a wystarczający do jej merytorycznego rozstrzygnięcia materiał dowodowy, który następnie poddał ocenie spełniającej wskazania zawarte w art. 7 kpk. Nie może budzić wątpliwości, że ocena ta zgodna

jest z zasadami wiedzy, logiki, doświadczenia życiowego i przez to nie przekracza granic oceny swobodnej. Żaden z autorów apelacji nie przedstawił tego rodzaju argumentacji, która byłaby w stanie zakwestionować tą ocenę dowodów, jak i dokonane w ich oparciu ustalenia faktyczne. Oczywistym jest, że głównymi, bezpośrednimi dowodami wskazującymi na sprawstwo oskarżonych są zeznania pokrzywdzonych oraz osób im towarzyszących-M. G. oraz P. B.. Przy czym, w odniesieniu do A. S. zaznaczyć należy, że miała ona możliwość obserwowania całego zdarzenia jedynie w początkowym jego etapie, ponieważ po zadaniu jej uderzenia w głowę, przez któregoś z oskarżonych straciła świadomość. Pozostali jednak opisywali w swoich zeznaniach zachowanie P. D. i K. D., które polegało na kopaniu pokrzywdzonych w głowę i całe ciało, uderzaniu rękojęścią maczet w twarz, uderzaniu ostrzem maczet po całym ciele. Nie ma żadnych racjonalnych przyczyn, dla których osoby te miałyby niezgodnie z prawdą, bezpodstawnie pomawiać oskarżonych o tego rodzaju zachowanie, a składane przez nich depozycje mają potwierdzenie w takich dowodach jak:

-opinie biegłego lekarza odnoszące się do obrażeń odniesionych przez A. S. i G. B., gdzie stwierdzono m. in. rany cięte, a więc korelujące z rodzajem przedmiotów użytych przez oskarżonych (maczetami),

-nagranie video dokonane przez P. B.,

-protokół oględzin miejsca zamieszkania oskarżonych, w trakcie którego ujawniono maczety, którymi posługiwali się oskarżeni,

- zeznania policjantów, którzy przybyli na interwencję.

Przytoczone wyżej dowody w bezsporny sposób wskazują na winę oskarżonych i pozwalają odrzucić prezentowaną przez nich wersję wydarzeń, w której nie przyznawali się do popełnienia zarzucanego im czynu i przedstawiali się jako ofiary, pokrzywdzeni działaniami pokrzywdzonych, którzy rzekomo mieli bezprawnie wtargnąć na ich posesję. W tym kontekście przywołać należy wyniki postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Siedlcach za sygn.. 4181-5Ds.106.2023 toczącego się z zawiadomienia P. D.. Postanowieniem z 15 marca 2023 roku odmówiono wszczęcia postępowania w sprawie naruszenia miru domowego poprzez wtargnięcie 4 osób na ogrodzoną posesję w m. W. ul. (...) w dniu 29 grudnia 2022 roku tj. o czyn z art.193 § 1 kk. Orzeczenie to jest prawomocne, ponieważ zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 12 maja 2023 roku.

Jak wynika z dołączonych kserokopii akt I C 128/20 Sądu Rejonowego w Łukowie, pomiędzy A. S. a K. D. toczył się proces cywilny zakończony wyrokiem z dnia 9 lutego 2021 roku, na mocy którego nakazano A. S., na własny koszt, odebranie od oskarżonego kosiarki rotacyjnej, z jednoczesnym zasądzeniem od niej na rzecz K. D. kwoty 3440 zł. Właśnie w wykonaniu tego orzeczenia pokrzywdzona przybyła wraz towarzyszącymi jej osobami w dniu 29 grudnia 2023 roku na posesję oskarżonych. Przyjazd ten poprzedzony został pismem wysłanym oskarżonemu K. D. informującym o zamiarach

pokrzywdzonej, dlatego nie można zgodzić się z wyjaśnieniami oskarżonych, że nie spodziewali się przyjazdu A. S., nie znali celu jej wizyty, a wejście jej oraz towarzyszących jej osób na posesję potraktowali jako niczym nieuzasadnioną ingerencję zakłócającą ich mir domowy. Zresztą, bezpośrednio po wejściu na działkę oskarżonych A. S. poinformowała P. D. o celu przyjazdu jakim było odebranie kosiarki, na co reakcją z jego strony i drugiego oskarżonego była brutalna napaść na pokrzywdzoną i będącego z nią G. B., której celem było uniemożliwienie odebrania przedmiotowej kosiarki do czego A. S. była upoważniona, a nawet zobligowana na podstawie przytoczonego wyżej orzeczenia Sądu cywilnego.

W żadnym razie poczynionych przez sąd ustaleń faktycznych nie podważają opinie z zakresu daktyloskopii oraz badań DNA, w których nie stwierdzono na maczetach linii papilarnych i śladów biologicznych pochodzących od oskarżonych, albowiem fakt posługiwania się przez nich tymi przedmiotami został wykazany innymi dowodami wskazanymi we wcześniejszej części uzasadnienia. Możliwe jest bowiem i niewykluczone, że ewentualne ślady zostały usunięte już po posłużeniu się tymi przedmiotami przez oskarżonych, co spowodowało takie, a nie inne konkluzje opinii.

W swojej osobistej apelacji P. D. kwestionuje ocenę zeznań również innych świadków (poza pokrzywdzonymi i osobami im towarzyszącymi) podnosząc, że są one krewnymi pokrzywdzonych, jednakże sama ta okoliczność

nie daje podstaw do odmowy dania im wiary. Depozycje tych osób, jak wykazał to sąd meriti w uzasadnieniu wyroku, znajdują oparcie w pozostałym materiale dowodowym, są przekonujące, znajdują oparcie w zasadach logiki i doświadczenia życiowego, stąd brak jest przesłanek, które mogłyby negatywnie wpływać na ich wiarygodność. Zresztą depozycje wymienionych w apelacji osób -E. B., J. B., R. K. mają w sprawie drugorzędne znaczenie. Wynika to stąd, że żadna ze wskazanych osób nie była bezpośrednim świadkiem zdarzenia przekazując fakty zasłyszane od innych, względnie zeznawali na okoliczność następstw, konsekwencji zdrowotnych jakie wynikły z przestępczych działań oskarżonych. Autor apelacji nie przedstawił rzeczowej, przekonującej argumentacji, która byłaby w stanie podważyć ocenę tych dowodów jakiej dokonał sąd I instancji.

Na uwzględnienie nie zasługiwał również zawarty w apelacji P. D. zarzut obrazy art. 167 kpk, który przejawić się miał na zaniechaniu dokonania oględzin ciała pokrzywdzonych wraz z dokumentacją fotograficzną, zabezpieczeniu ich ubrań i poddaniu ich "ekspertyzie", zabezpieczeniu obuwia oskarżonych i również poddanie ich „ekspertyzie”.

Odnosząc się do tego zarzutu przyznać należy, że faktycznie w trakcie postępowania przygotowawczego nie przeprowadzono oględzin ciała pokrzywdzonych, jednakże taka potrzeba nie istniała w realiach przedmiotowej sprawy. Bezpośrednio po zdarzeniu A. S. i G. B. zostali przewiezieni na Szpitalny

Oddział Ratunkowy, gdzie udzielono im pierwszej pomocy medycznej, a dalsze leczenie odbywało się na oddziałach szpitalnych. W aktach sprawy znajdują się (k 216-227) karty informacyjne z leczenia szpitalnego, które zawierają opis obrażeń odniesionych przez pokrzywdzonych w wyniku uderzeń, ciosów zadawanych przez pokrzywdzonych. Informacje zawarte w tych kartach stanowiły materiał dowodowy, na którym oparł się biegły lekarz sporządzając opinię wskazującą z jaką kategorią obrażeń ciała mamy do czynienia u pokrzywdzonych. Opinia ta została w całości obdarzona wiarą przez sąd meriti, który słusznie uznał ją za jasną pełną, przekonywującą, bo opartą na zebranych w sprawie materiale dowodowym oraz wiedzy i doświadczeniu zawodowym biegłego. Również i ten dowód był kontestowany przez autora apelacji, który nie był jednak w stanie przedstawić na poparcie swojego stanowiska rzeczowej argumentacji.

Sąd Okręgowy nie widzi również potrzeby przeprowadzenia dowodu z „ekspertyzy” odzieży pokrzywdzonych oraz obuwia oskarżonych. Autor apelacji nie wskazuje bowiem tezy dowodowej jaka miałaby zostać wykazana tym dowodem, nie dostrzega jej również z urzędu Sąd Okręgowy, co daje podstawy do uznania, że dowód taki, w realiach niniejszego postępowania, byłby zbędny i nieprzydatny.

We wszystkich apelacjach podniesiony został zarzut rażącej surowości orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności, a także zbyt wysokich nawiązek przyznanych pokrzywdzonym, jednakże zarzut

ten stracił na aktualności (przynajmniej w zakresie kar pozbawienia wolności) ponieważ, z uwagi na zakres zmian dokonanych w opisie czynu na etapie postępowania odwoławczego, zasła potrzeba orzeczenia na nowo kary zasadniczej.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do wymierzenia kary pozbawienia w innym wymiarze, niż uczynił to sąd meriti, i to pomimo przyjęcia „łagodniejszej” kwalifikacji prawnej polegającej na wyeliminowaniu z przypisanego oskarżonym ostatecznie czynu art. 157 § 1 kk. Przede wszystkim podnieść należy, że czyn popełniony przez P. D. i K. D. cechował się bardzo znacznym stopniem winy i społecznej szkodliwości, co wynikało z:

1. posługiwania się w trakcie pobicia maczetami. Art. 159 kk wymaga posługiwania się przez sprawcę niebezpiecznym przedmiotem podobnym do broni palnej, czy noża i bez wątplenia takimi przedmiotami są maczety używane przez oskarżonych o czym świadczą ich wymiary i inne ich właściwości, jak chociażby długość ostrza (protokół oględzin k 412-415). Nie może być jednak wątpliwości, że „niebezpieczeństwo” przedmiotu o jakim mowa w przywołanym przepisie podlega gradacji i bez wątplenia można uznać, że maczety użyte przez oskarżonych cechują się najwyższym stopniem tego „niebezpieczeństwa”,

2. sposobu działania oskarżonych polegającego na brutalnym zaatakowaniu pokrzywdzonych, którzy nie dali przecież żadnego racjonalnego powodu do takiego

zachowania ze strony oskarżonych. Oskarżeni z maksymalną siłą (o czym świadczy rodzaj obrażeń odniesionych przez oskarżycieli posiłkowych) zadawali uderzenia i ciosy ostrzami maczet po całym ciele pokrzywdzonych, „gdzie popadnie” nie licząc się w ogóle z konsekwencjami jakie mogą spotkać napastowane przez nich osoby. Biorąc pod uwagę realia zdarzenia można mówić, o bardzo realnym zagrożeniu życia pokrzywdzonych, albowiem w sytuacji gdyby w wyniku ciosów maczetami odnieśli oni obrażenia bardziej wrażliwych okolic ciała takich jak głowa, szyja, czy jama brzuszna, zapewne zaistniałyby dużo poważniejsze i tragiczne skutki, niż miało to miejsce,

3. działania oskarżonych wspólnie i w porozumieniu. Adresatem roszczeń A. S. w zakresie zwrotu kosiarki był K. D., dlatego udział w całym zdarzeniu jego brata uznać należy za swego rodzaju źle rozumianą solidarność z członkiem rodziny,

4. działania oskarżonych zmierzających do uniemożliwienia wykonania prawomocnego orzeczenia sądu cywilnego uprawniającego, a nawet zobowiązującego A. S. do odbioru kosiarki. K. D., z racji uczestnictwa w procesie cywilnym w charakterze strony, doskonale zdawał sobie sprawę o treści zapadłego wyroku, został nadto uprzedzony pisemnie przez pokrzywdzoną o terminie odbioru kosiarki. Drugi z oskarżonych o celu przybycia został powiadomiony przez A. S. bezpośrednio po wejściu na posesję. Mimo to, przedmiotowa kosiarka nie została wydana, a oskarżeni atakując pokrzywdzonych zmierzali

do uniemożliwienia wykonania tego punktu wyroku okazując przez to całkowity brak uznania i poszanowania prawomocnych orzeczeń organów państwa.

W trakcie całego postępowania oskarżeni nie przyznawali się do winy (co oczywiście jest ich prawem) nie wyrazili skruchy, żalu, nie skierowali przeprosin w stosunku do pokrzywdzonych. Co więcej, pozycjonowali się jako osoby poszkodowane ich działaniem składając całkowicie bezpodstawne zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa na ich szkodę. Okoliczności te świadczą o nasileniu złej woli z ich strony, dają podstawy do przyjęcia, że oskarżeni nie wyciągnęli żadnych wniosków ze swojego wcześniejszego zachowania, które w dalszym ciągu oceniają za właściwe nie mając sobie nic do zarzucenia. Dlatego, względy te przemawiają za orzeczeniem odpowiednio surowych kar, które uświadomią oskarżonym naganność, szkodliwość i niezgodność z prawem ich przestępczych działań. Wskazany w treści wyroku okres pobytu oskarżonych w zakładzie karnym winien wpłynąć na nich wychowawczo i zmienić ich dotychczasowy stosunek do porządku prawnego poprzez skłonienie do jego przestrzegania. Kara ta będzie również sygnałem dla lokalnej społeczności, która niewątpliwie miała wiedzę o tak bulwersującym zdarzeniu będącym przedmiotem niniejszego postępowania, że tego rodzaju brutalna i pozbawiona racjonalnego wytłumaczenia napaść nie jest tolerowana, czy łagodnie traktowana, a spotyka się z

właściwą reakcją organów wymiaru sprawiedliwości.

Wskazane wyżej względy przemawiały za orzeczeń wobec obu oskarżonych kar pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat i 3 miesięcy, która to kara nie przekracza stopnia ich winy i społecznej szkodliwości popełnionego czynu, bierze pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Dokonując takiego wymiaru kary Sąd Okręgowy uwzględnił praktycznie jedyną okoliczność łagodzącą jaka zaistniała w odniesieniu do P. D. w postaci jego uprzedniej niekaralności. Nagromadzenie tak istotnych okoliczności obciążających, o których była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia daje podstawy do orzeczenia wobec tego oskarżonego analogicznej kary pozbawienia wolności, jak wobec drugiego z oskarżonych, tylko bowiem ta kara będzie realizowała cele o jakich mowa w art. 53§ 1 kk.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do weryfikacji wyroku w zakresie wysokości orzeczonych nawiązek. Żadna z apelacji nie zawierała zarzutów, argumentacji, które pozwoliłyby uznać, że nawiązki orzeczone zostały w zbyt wysokich kwotach i są nieadekwatne do rozmiaru krzywdy i nasilenia cierpień fizycznych i psychicznych pokrzywdzonych. Zarówno A. S., jak i G. B. w wyniku działania oskarżonych odnieśli szereg obrażeń, które szczegółowo zostały wymienione w treści czynu przypisanego oskarżonym, a które to obrażenia spowodowały naruszenie

czynności narządów ciała na czas przekraczający siedem dni, a więc takie, o których mowa w art. 157§ 1 kk. Obrażenia te w stosunku do G. B. wywołały trwałe następstwa w postaci ograniczenia sprawności prawej ręki. Obrażenia ciała odniesione przez pokrzywdzonych wiązały się z odczuwaniem bólu, cierpienia wynikającego z charakteru ran, procesu leczenia i rehabilitacji. Nie można również zapominać, że całe zdarzenie wywołało także przeżycia natury psychicznej, stres spowodowany brutalnym atakiem oskarżonych uzbrojonych w maczety, co bez wątpienia było dla pokrzywdzonych wielce traumatycznym przeżyciem. Dlatego, biorąc przytoczone wyżej okoliczności zaakceptować należało wysokość nawiązek w wysokości określonej w zaskarżonym wyroku.

Wniosek

wniosek zawarty w pkt. a apelacji obrońcy K. D. jako jedyny zasługiwał na uwzględnienie,
pozostałe wnioski apelacyjne nie zasługiwały na uwzględnienie

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU

1.

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
-----	-----
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
wskazany we wcześniejszej części uzasadnienia	
Zwięźle o powodach zmiany	
wskazane we wcześniejszej części uzasadnienia	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

III,IV	Na podst. art. 636 § 1 kpk w zw. z art.627 kpk, art. 2ust. 5 w zw. z art.8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądzono od oskarżonych opłatę za II instancję, obciążono ich wydatkami za postępowanie odwoławcze oraz zasądzono na rzecz oskarżyciela posiłkowego G. B. poniesione przez niego koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.
--------	---

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	Nr 2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	Nr 3		
Podmiot wnoszący apelację	oskarżony K. D.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w całości		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------